

39. Poznávání Boha.

I když jsem vám již vysvětlil, že člověk nikdy nemůže Boha *vidět*, protože jeho druh nemá k tomu žádné schopnosti, přece má v sobě dar: *Poznávati* Boha v jeho dílech.

To nejde přes noc a neobdrží se to ve spánku. Stojí to vážnou námahu, velké a silné chtění, které nesmí postrádat čistoty.

Vám lidem jest dána neuhasitelná touha po poznání Boha. Tato touha jest ve vás vrostlá a nedá vám na vaší pouti pozdějším stvořením žádného pokoje. Pro svůj vlastní vývoj smíte proputovat toto pozdější stvoření a státi se tak vědomými bytostmi, abyste, naplnění díkem, učili se užívati požehnání, které ve světech je pro vás připraveno.

Dohádnete-li během těchto putování klidu, pak musí v nevyhnutelném důsledku následovati ihned zastavení. Zastavení však znamená pro vašeho ducha zatemnění a úpadek, a z toho vyplývající rozklad, protože váš duch nebyl poslušen prazákona nutného pohybu. Běh samočinných zákonů ve stvoření je pro lidského ducha jako běžící pás, který ho bez přerušování nese vpřed, na kterém však také každý, kdo se vyřadí, klopýtne a padne, poněvadž nedovedl udržeti rovnováhu.

Udržeti rovnováhu v tomto případě znamená totéž, jako nerušiti harmonie ve stvoření zachováváním původních zákonů stvoření. Kdo se potácí a padá, kdo se nedovede udržeti vzpřímený, je *vlečen*, protože k vůli němu se soukolí nezastaví ani na jedinou vteřinu. Smýkáním se však člověk bolestně zraňuje. Opětné vzpřímení se vyžaduje pak zvýšeného vypětí sil, ale daleko větší námahy je zapotřebí k znovunalezení nutné rovnováhy. Při neustálém pohybu okolí není to však tak lehké. Nepodaří-li se to, pak bude člověk z dráhy úplně vyhozen, dostane se mezi hnací kola a bude rozdrčen.

Lidé, buďte proto vděční, že vám touha po poznání Boha nedá na vaší pouti ani chvíli klidu. A aniž byste to sami věděli, vyhnete se takto v pohybu světa mnohemu nebezpečí. Avšak vy jste nepochopili oné touhy, která ve vás plane. I tuto jste ohnuli a snížili na nízký neklid!

Tento neklid snažíte se pak opětně falešnými prostředky omámit nebo ukojit. Protože k tomu užíváte jen svého rozumu, saháte také přirozeně jen po pozemských žádostech. Doufáte, že hromaděním pozemských statků nebo ve shonu práce, či v rozptylujících zábavách a oslabující pohodlnosti naleznete ukojení tohoto naléhavého tlaku a jestliže dolehne na vás příliš silně, snad také v čisté formě pozemské lásky k ženě.

Avšak toto všechno vám přece nepřináší užitek a naprosto vám nepomáhá kupředu. Tuto touhu, kterou jste zdusili na pouhý neklid, je možno na krátký čas snad omámit, ale nelze ji uhasit navždy. Neboť nakonec přece tu a tam prorazí. Tato vámi nepoznaná touha žene lidskou duši vždy znovu a znovu. Nesnaží-li se pozemský člověk konečně pochopiti její smysl, tu ho pak v mnoha pozemských životech štve, aniž by při tom sám uzrával a mohl vystoupiti do lehčích, světlejších a krásnějších oblastí tohoto pozdějšího stvoření.

Chyba je v člověku samém. Neváží si ani dost málo darované mu pomoci, v domněnce, že sám všechno zmůže vytáčkami rozumu, kterými spoutal vlastní pohyb ducha.

Nyní je konečně *na konci* svých sil! Je vyčerpán a uštván jemu dosud nepoznanými silami, jejichž pomoci se tvrdošijně uzavřel svým dětinským a svéhlavým počínáním, že všechno lépe ví a lépe dovede. To vše se projevuje jako násilné zkřivení rozumu, jím samotným způsobené.

A přece, jak by to bylo člověku snadné, kdyby jen prostě a skromně nechal v sobě uzrávati všechny

dary, které mu Stvořitel daroval pro jeho putování všemi úrovněmi pozdějšího stvoření a jichž lidský duch pro svůj vlastní vývoj tak nevyhnutelně potřebuje. Tím by se byl stal velikým, mnohem větším a mnohem vědomějším, než sám kdy snil. A přece bez skromnosti a pokory nemohou se tyto dary rozvinouti k plným schopnostem!

Vaše vědění, na které jste tak domýšliví, je dětinskou hračkou! Je to jen zrnečko prachu, vzhledem k tomu, co jste mohli vědět a především, co jste mohli *dělat* a co jste již dnes také *dělat měli!* Co víte vy pozemští lidé o podivuhodném stvoření, které se nehmatatelně projevuje všude ve svých současných druzích a kráse a především ve svých nedotknutelných zákonech! Tupě stojíte vůči veškeré této velikosti. Hleďte *konečně poznání svého Boha* ve stvoření! Ve stvoření, jehož jste vy lidé nejmenší částíčkou a to onou částí, která se smí z milosti svého Stvořitele vyvíjeti jako splnění nutnosti, kterou chová v sobě!

Nehleďte v tom opět jen ukojení své ješitnosti, jako jste to činili až dosud, zotročení vlastním rozumem! S tím jste již u konce! Stojíte nad troskami svého malicherného pachtění a dovednosti. Od opravdové dovednosti jste velmi vzdáleni.

Jakými nepatrnými břídili jste až dosud byli, dokáží vám samotné důsledky vašeho vlastního působení, které nyní, následující Božích zákonů ve stvoření, se přivalí jako těžké vlny zpět na původce. Buď aby ho povznesly vysoko vzhůru, anebo aby ho pod sebou pohřbily se všemi jeho díly. Při tom se neomylně ukáže, co bylo správné a co falešné. To vše jste mohli vidět zřetelně již v poslední době, ovšem, kdybyste *chtěli* vidět. Selhání všech snah, které směřovaly k odvrácení valícího se již úpadku a zániku, to vše vás muselo varovat, abyste se ještě v pravou chvíli obrátili a přemýšleli *konečně sami nad sebou!*

Lidé však neslyší a nevidí. Zoufalství žene je tím divočeji a oni věří, že jim lidská dovednost může ještě pomoci.

Já však pravím vám: Kdo nestojí a nepůsobí nyní v zákonech Božích, nemá již žádné pomoci ze Světla! Znalost Božích zákonů ve stvoření je tentokrát nutnou podmínkou! A bez pomoci ze Světla je *dnes skutečná* výstavba již úplně nemožná!

Víra některého člověka ve vlastní poslání a víra těch, kteří ho následují, není pozemským lidem již nic platna. Spolu s ním zhroutlí se vše na tom místě, kde se ho dotkne působení Božích zákonů ve stvoření.

Podle svatého zákona Božího bude nyní *každý* člověk postaven před toto působení! V tom spočívá všemi věřícími obávaný poslední soud!

Věřící! Vy všichni, kteří se za ně považujete a počítáte se k nim, zkoumejte jednou, zda vaše víra, je skutečně *pravá!* Nemíním tím *způsob, jakým věříte*, zda jako katolíci nebo protestanti, zda jako budhisté nebo mohamedáni, či v některé jiné formě, *nýbrž míním tu váš způsob víry*, jak dalece je tato ve vás *živá!*

Neboť Bůh je Bůh! A *tak* jak vy se mu *ve svém nitru blížíte*, tak je *to* jedině směrodatné pro ryzost vaší víry!

Takto se jednou pečlivě zkoumejte. Chci vám ukázat, jak můžete najít k tomu cestu, která by vám byla vodítkem.

Pojďte se mnou v duchu jednou do Afriky k některému černošskému kmeni. Vmyslete se do chápavosti těchto lidí. Snažte se uvidět před sebou zřetelně jejich vnitřní život a jejich myšlenkový pochod.

Tito lidé věří v demony všechno možné. Mají hrubé, ze dřeva vyřezávané modly. Pak přijdou k nim křesťanští misionáři. Vyprávějí jim a vyučují o onom velikém, neviditelné Bohu svého náboženství.

Představte si to a řekněte sami s jakými city se budou tito přírodní lidé modlit po svém pokřtění k tomuto novému, křesťanskému Bohu! Nepříliš jinak, než jak se modlili před tím ke svým, ze dřeva vyřezávaným modlám! Většina z nich přijme prostě nového Boha na místo dosavadních model. V tom je ten celý rozdíl. Jejich cítění se při tom nezměnilo a v nejpriznivějším případě drží se pouze *učení*. Skutečné *prožití* jim však chybí. U těchto nevědomých lidí nemůže to však být ani jinak.

Přijetí učení samo o sobě nečiní je ještě *vědoucími*, neboť přijetí víry opírá se přece jen o dosaženou vědychtivost jiných. Užitek z vlastního vnitřního prožití při tom chybí a tím i vlastní opora! Tak je tomu vždy a všude. Misionáři a ti, kteří obrací na víru, vrhají se na lidi a chtějí je *beze* všeho přechodu obrátit na křesťanství.

Také při vyučování dětí odehrává se dnes totéž a přece nejsou děti vnitřně ničím jiným než pohany, neboť křest neudělal je ještě *vědoucími*.

Neprožívá-li však člověk jeden stupeň za druhým tak, jak jsou ve stvoření předepsány a které stvoření v samočinných prazákonech samo mu podává, nemůže nikdy dojít k opravdovému poznání Boha! Vždyť celé stvoření se skládá jen z těchto stupňů. Pak ani *dobré* nauky nebudou mu v tomto směru nic platny, nýbrž jeho cestu pouze zmatou.

A to jest bolavé místo veškeré misijní práce. *Nemůže* učinit své působení skutečně živým, neboť nejde zákony předepsanou cestou ve stvoření. Vývojový zákon v tomto stvoření nestrpí skoků, má-li se dojít k opravdové zralosti. A člověk nemůže se nikdy pozvednouti nad toto stvoření, k němuž náleží a s nímž je úzce spojen nesčetnými vlákny a jehož nejdrahocennějším ovocem a plodem má nyní být.

Chce-li se však stát opravdovým plodem, který toto stvoření v čisté síle Páně je schopno vytvořit, tu nesmí být v jeho uzrávacím pochodu žádného přerušení! Právě tak, jako v bytostném působení u ovoce na stromech. Tam, kde nastane přerušení nebo nějaký jiný zásah do pochodu zralosti, nechť je to již předčasný mráz, příliš silná bouře, nebo škodlivá libovůle člověka, tam nemůže ovoce dosáhnouti nikdy úplné zralosti a tím i skutečné dokonalosti.

Nejinak je tomu i u pozemských lidí, kteří jsou ovocem *duchovního* působení.

Při vývojovém pochodu člověka nesmí chybět nic, ani jedinký stupeň, neboť jinak zbývala by mezera a propast, která nepřipouští další živoucí výstavbu a tím další vzestup úplně znemožňuje. Tam, kde chybí jen *jediný* stupeň, nebo je vzestup nedokonalý, *musí* nastati zhroucení a pád. Člověk může se tu točit a obracet jak chce, *musí* se přece tomu podřídit. Chytráctví a rozumbradství je nejméně schopno vybudovati mu náhradní most, který by mu pomohl dále.

A člověk sám učinil škodlivý zásah v *jednostranném* přepětí svého pozemského rozumu, který ho nyní poutá pevným tlakem jako ocelová pouta jen na hrubohmotnost, ze které rozum vznikl.

Tím povstala mezera, která nemůže být překlenuta naučenou vírou ve vznešené duchovní a Božské!

A tak musí lidský plod pozdějšího stvoření vlastní vinou zakrnět na cestě ke své zralosti.

Proto prožívá mnohý člověk i dnes úplnou ztrátu víry, naučené v dětství, jakmile vstoupí ze školy do života, i kdyby bojoval o to sebe zmužileji. Touží-li vážně a opravdově po nalezení Pravdy, musí dříve nebo později stavět ze základu vše úplně znova.

Nadšení davu a stržení s ním nemá pro jednotlivce žádného účelu. Nedá mu nikdy pevnou půdu, kterou potřebuje ke vzestupu a nemůže při tom najít také ani *sám v sobě* nutnou oporu. *Onu* oporu, která mu provždy dovoluje státi jistě a pevně.

Tak i dnes každé vyučování dorůstajících dětí v různých způsobech víry není správné. *Proto* chybí všude *ona* víra, která vede k *opravdovému poznání Boha* a která jedinečně přináší skutečné poznání, štěstí a mír!

Dnešní vyučování je falešné a neživotné. Opора, kterou se jednatel domnívá mít, je pouze představou. Je to jenom formální víra, na kterou se všichni upínají. Klid a úkryt, do kterého se snaží uchýlit, je vyumělkován často jen proto, aby se sami navenek nezdáli vyvrženými, aby dosáhli nějakých pozemských předností, nebo aby za něco platili. Opravdové to není a *nemůže* nikdy být, poněvadž chybí k tomu základy, odpovídající zákonům stvoření. A bez těchto to prostě nejde.

Podívejme se jen zpět na někdejší obracení na víru v německých zemích. Ten, kdo uvažuje a nedá se strhnout líným průměrem davu, musí právě tak i zde poznat ve všem jen prázdnou a pro celé lidstvo *neužitečnou formu*, jež tehdy byla vytvořena a která nemohla přinést poznání Boha!

U každého národa, ba u každého člověka, i u lidí této nové doby, musí tu býti *nejdříve základ pro přijetí* vznešeného poznání Boha, které je v učení Kristově. Jen ze základu, který k tomu již dozrál, může a musí býti lidský duch uveden do všech možností poznání Boha v učení Kristově.

Tak je tomu a tak to i zůstane pro všechnu věčnost!

Kdyby to mohlo být jinak, byl by se Bůh také již *dříve* učinil pozemským lidem zjevným. On to však neučinil!

Teprve tehdy, když některý národ ve svém vývoji dospěl tak daleko, že znal působení všeho bytostného, pak se mohl dovědět i o duchovnu, o čistě duchovním, o Božském a nakonec i o Bohu!

Avšak vždy jen tím způsobem, že povolání k tomu proroci přiváděli jej v jeho chápavosti k *vyššímu* poznání, ale nikdy při tom nerušili stávající. *Stavěli na něm!* Právě tak činil sám Ježíš Kristus a často ve svých slovech zdůrazňoval, čemuž vy *dosud nechcete rozumět*.

Křesťanské církve chtěly při obracení na víru zbořit mnoho starého, prohlásit to falešným, nebo v neváznosti vůbec vyřadit, místo aby na tom pečlivě stavěly dále a dbaly nutných k tomu přechodů. Očekávaly a požadovaly od lidského ducha bezprostřední skok do nejvyššího učení Kristova.

Nedbalo se při tom na Boží zákony, ačkoliv mnohdy to bylo míněno dobře.

Také Germáni byli tehdy úzce spojeni s bytostným. Mnozí z nich mohli je vidět a prožívat, takže nemohli býti v pochybnostech o skutečné existenci bytostného, tak jako o jeho působení. *Viděli* je a proto o něm *věděli*.

Pro ně to bylo nejčistší přesvědčení a proto posvátné.

A touto tehdejší posvátností otrásl Bonifác hrubou pěstí! Chtěl Germánům popírat pravdivost tohoto vědění a prohlásit je za falešné. Na jeho místě chtěl jim vnutit formy svého křesťanského učení. Takový nevědomý způsob musel již předem u Germánů vzbuditi pochybnost o pravdě toho, co *on* jim zvěstoval a vzít jim každou důvěru.

Měl jim přece potvrdit pravdu jejich vědění, všechno jim vysvětlit a pak je vésti dále k vyššímu poznání! Zde však chybělo jemu samotnému vědění o stvoření. Tuto nevědomost o tkaní ve stvoření

ukazoval příliš zřetelně, když prohlásil Wotana a ostatní u Germánů působící známé bytostné, jež uctívali jako bohy, za blud a za neexistující. I když to nejsou bohové, tu přece jen existují a Boží silou působí ve stvoření.

Bez působení bytostného nemohlo by duchovní ve hmotnosti vůbec zakotvit a nemohlo by tedy ve hmotnosti působit. Duchovno, ze kterého vzniká lidský duch, potřebuje ve hmotnosti ke svému vlastnímu vývojovému pochodu pomoci bytostných!

Náboženská horlivost nemůže zde nikdy nahradit vědění.

Ale chyba, které se dopustil Bonifác a s ním všichni ti, kteří obraceli lidi na víru, udržela se živou až podnes.

Mluví se a učí o řeckých *bájích* a bozích. To však nebyly báje, nýbrž skutečné *vědění*, které dnešním lidem chybí. Žel, že ani církve neznají působení svaté Boží vůle ve stvoření, které přece jest domovem všech lidských duchů. Přecházejí slepě kolem dosavadního dění a nemohou proto vésti nikdy nikoho k *opravdovému*, živoucímu poznání Boha. Nemohu tak ani při nejlepší vůli.

Jen v samotných zákonech stvoření, které Bůh dal, může lidský duch dojít k poznání Boha. A toto poznání potřebuje nutně a nevyhnutelně ke svému vzestupu. Jen v něm obdrží *onu* oporu, která mu umožní neochvějně kráčet jemu předepsanou a užitečnou cestou k dokonalosti! Nijak jinak!

Kdo chce přeskočit působení bytostného, o němž staří národové přesně věděli, nemůže nikdy dojít k opravdovému poznání Boha. Toto přesné vědění jest nevyhnutelným stupněm k poznání, poněvadž lidský duch musí se probíjet zezdola nahoru. To, co leží nad jeho možností chápání, tedy čistě duchovní a Božské, nemůže nikdy vytušit ani se tomu naučit, jestliže dříve přesně nezná jako základ k nim patřící nižší stupně stvoření. Je to bezpodmínečně nutné jako příprava ku vyšší možnosti poznání.

Jak jsem již pravil, znalost o Bohu byla dávana vždy teprve oněm národům, kteří již věděli o působení bytostného. Nikdy jinak, protože dříve nebyli schopni si to vůbec představit. V tom bylo celé lidské pokolení pečlivě Světlem vedeno.

Člověka, který čistě žije jen ve vědění o bytostném, nutno ve stvoření ceniti výše než toho, který stojí jen v naučené křesťanské víře a bytostnému se směje jako pohádkám nebo bájím. Je mu tedy naprosto neznámé a nepodává mu nikdy opravdové opory, zatímco ten prvý má v sobě ještě plnou schopnost ke vzestupu v silné, nezkalené a nezahrabané touze k výšinám.

Při dobré vůli může za několik dnů živě dorůst k duchovnímu poznání a k duchovnímu prožití, poněvadž neztratil pod sebou pevné půdy.

Zařadte proto v budoucnosti při každé misijní práci a při veškerém školním vyučování vědění o Bohu až nad vědění o formovaných bytostných silách a jejich působení. Teprve odtud může se vyvíjeti vyšší poznání o duchovnu, o čistě duchovním a nakonec i o Božském a o Bohu.

Celé vědění o stvoření je nutné, chce-li se nakonec dojít k tušení velikosti Boží a tím konečně také k opravdovému poznání Boha! *Nynější* křesťanská víra nemůže mít v sobě nic živého, poněvadž toto všechno jí chybí! Tato nutnost byla stále zanedbávána a propast nedá se ničím jiným překlenout, než tím, co Bůh k tomu účelu vložil do tohoto pozdějšího stvoření.

Z klidného pozorování dosavadního celkového vývoje lidstva zde na zemi nikdo se však nenaučil tomu *nejdůležitějšímu*: Že všechny stupně, které lidé při tom museli prožít, *byly nutné* a proto ani dnes nesmí býti opomíjeny nebo přeskakovány! Celé stvoření ukazuje vám přece jasný obraz a dává

vám k tomu i všechny základy k provedení.

Slyšte proto, co vám pravím: Dnešní dítě je až do své zralosti bezprostředně a úzce spjato jen s bytostným. V této době má se prožitím naučit dokonale znát bytostné. Teprve dospíváním přechází k duchovnímu spojení, buduje na něm a stoupá tak ve svém vývoji. Musí však při tom pevně a vědomě spočívat na bytostném jako na základě a nesmí toto spojení snad odříznout, jak to dnešní lidstvo dělá, když je vůbec k životu v dětech nebudí. Naopak lidstvo je násilně potlačuje v nezodpovědné domýšlivosti. Pro vzestup musí být ale oboje vědomě spojeno.

Dnešní člověk má být již tak dalece dozrálým plodem stvoření, že má v sobě *soustředit veškeré* výsledky dosavadního vývoje lidstva!

Proto čím je dnes u každého jednotlivce *dětství*, tím byla dříve v celkovém vývoji stvoření veliká epocha lidstva, jako vývojový stupeň celku.

Dbejte přesně toho, co tím říkám!

První vývoj, trvající *miliony let*, projevuje se *nyní* u lidí *dnešního* stupně vývoje v souhrnu *dětských let!*

Není-li někdo schopen kráčetí dále, je to jeho vlastní vina. Zůstává zpět a musí nakonec opět zahynout. Vývoj stvoření nedá se zadržet leností člověka, nýbrž postupuje nezadržitelně kupředu, podle zákonů v něm spočívajících a podle vůle Boží, kterou tyto zákony chovají v sobě.

Dřívější stupeň stvoření byl takový, že lidé i po mnoha pozemských životech museli vnitřně zůstatí takovými, jakými jsou dnes děti. Byli spojeni bezprostředně jen s bytostným působením. Pozvolným vývojem a prožíváním dostávalo se jim vědění a poznání.

Je tomu již velmi dávno, co stvoření pokročilo kupředu a stojí již tak daleko, že první vývojové stupně minulých milionů let se u lidských plodů zde na zemi projevují jen v době dětství. Dřívější epocha lidstva může a musí býti nyní vnitřně proputována v několika málo pozemských letech, poněvadž zkušenosti dřívějších životů drímají uchovány v duchu.

Nesmí zůstat drímat nebo dokonce být zatlačeny, jak se to dnes děje, nýbrž musí býti probuzeny a tím dospěti k vědomí. Všechno *musí* se stát a zůstat živým pomocí vědoucích vychovatelů a učitelů, aby dítěti se tak dostalo pevného základu a opory v bytostném, jehož nutně potřebuje k poznání Boha v duchovnu. Každý stupeň vyrůstá z předcházejícího teprve tehdy, je-li tento dokončen, a ne dříve. Tento předcházející stupeň nesmí býti ani potom odňat, má-li se schodiště udržet pohromadě a nemá-li se zhroutit.

Teprve s tělesným dospíváním dítěte nastává průlom spojení s duchovnem. Rozmach k tomu může býti živý *jen* tehdy, jestliže se člověk při tom ve svém vědění opírá o bytostné. Zde nepomáhají pohádky ani legendy, nýbrž jedině prožití, které až k počátku dospělosti má býti úplné a dokonalé. Musí také *zůstat* úplně živoucím, má-li duchovno vědomě zůstat živým. To je neochvějný požadavek stvoření a již dávno mohli jste ho všichni poznat a naučit se mu z pozorování toho, co bylo!

Teď je vám ho třeba, neboť jinak nemůžete dál a museli byste zahynout! Není-li jasného vědění o bytostném působení, není ani duchovního poznání! A bez jasného vědění o duchovnu a jeho působení nemůže vzniknouti ani poznání Boha! Všechno, co je mimo tuto zákonitost, je domýšlivá představa a osobivost, velmi často i zcela vědomá lež!

Ptejte se svého bližního na neochvějné zákony Boží ve stvoření. Nemůže-li vám dát správnou odpověď, pak je to jen pokrytec, který klame sám sebe, mluví-li o opravdovém poznání Boha a o

pravé víře v něj!

Podle neomylných zákonů Božích nemůže tuto víru mít, ani se k ní blížit, protože mu bez vědění zůstává nedosažitelnou!

Ve stvoření se pohybuje všechno nepřetržitě a jednotně kupředu, podle nepošinutelných zákonů! Vy lidé jste jedinými, kteří nejdou ještě s nimi pro svou zaslepenost a směšnou domýšlivost, poněvadž pokorné pozorování je vám cizí!

V dnešní době děti a dospělí jdou za poznáním Boha jako na chůdách! Usilují o to, ale vznášejí se jen ve vzduchu a nemají živého spojení s půdou, které nevyhnutelně potřebují k opoře. Mezi jejich chtěním a základem, který je nutný pro výstavbu, je mrtvé dřevo bez schopnosti cítění, tak jako jsou chůdy!

Mrtvé dřevo chůd je *naučená víra*, které úplně chybí pohyblivost a životnost. Člověk má ovšem chtění, ale nemá pevný základ a opravdovou oporu. Oboje spočívá jen ve znalosti dosavadního vývoje stvoření, s nímž je lidský duch provždy neodlučně spjat! Je a vždy zůstane proto s tímto stvořením úzce spojen a nikdy nemůže z něj vybočiti.

Lidé probudte se! Pospěšte nahradit zameškané! Ještě jednou vám ukazuji cestu! Vneste konečně život a pohyb do svého strnulého chtění! Teprve pak naleznete veliké poznání Boha! Mohli jste je mít již dávno, kdybyste se byli neopozdili v pokroku vývoje velikého stvoření a nezůstali zpět!

Pospěšte si! Nastala doba posledního obratu, kdy musíte dokázat, jste-li schopni stoupat ještě dále vzhůru, nebo musíte-li zůstat zpět a propadnouti zkáze!

Dejte pozor, nesmíte vyřadit nic z toho, co celé lidstvo muselo na zemi již prožít, neboť ono prožívalo vždy jen to, co bylo pro ně nutným. A tam, kde šlo při tom podle vlastní vůle falešně, nastal zánik. Tak tomu bude i nyní! Nepřecházejte opět tupě kolem, když vás utrpení bude burcovat ze spánku! Je to to poslední, co vás zasáhne. Probudte se proto a držte pevně rovnováhu, jinak se zřítíte a budete odtrženi! Stvoření spěchá bez odchýlení kupředu a setřásá nyní všechny shnilé plody. -